

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivy Zemanové v právní věci

žalobkyň: a) **JUDr. E. B.**, narozená dne xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx

b) **A. H.**, narozená dne xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx

obě zastoupeny advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Chalupou
sídlem Na Pankráci 449/11, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **TYP AGENCY s. r. o.**, IČ 48039306
sídlem Lhotská 2207/25, 193 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Beranem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00, Praha 2

o přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu,
k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. srpna 2020, č. j. 27 C 193/2019 – 60,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé I. **potvrzuje** a ve výroku o nákladech řízení se **mění** jen tak, že jejich výše činí 25 812 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje.**

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyním náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 6 050 Kč k rukám advokáta Mgr. Ing. Ondřeje Chalupy do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. B.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně určil, že výpověď nájemní smlouvy č. 19/2016 ze dne 15. 9. 2016 na nájem prostoru sloužícího k podnikání č. 19, o výměře 210 m2, nacházející se v xxx podlaží budovy na adrese xxx xxx, xxx, datovaná dnem 20. 5. 2019, doručená žalovanou žalobkyním dne 27. 5. 2019, je neoprávněná (výrok I.). Žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyním na nákladech řízení částku 30 652 Kč k rukám Mgr. Ing. Ondřeje Chalupy do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 5. 9. 2019 domáhaly na žalované určení neoprávněnosti výpovědi nájemní smlouvy č. 19/2016 ze dne 15. 9. 2016 na nájem prostoru sloužícího k podnikání č. 19 nacházejícího se v xxx podlaží budovy č. p. xxx stojící na pozemku parc. č. xxx v obci xxx, k. ú. xxx, jež byla uzavřena mezi účastníky řízení dne 15. 9. 2016, a na jejímž základě žalovaná užívá prostory v podílovém spoluvlastnictví žalobkyň sloužící k podnikání. Dne 27. 5. 2019 byla žalobkyním doručena výpověď nájemní smlouvy č. 19/2016 ze dne 15.9.2016 (výpověď z 20.5.2019 – pozn. odvolacího soudu), kterou s žalobkyněmi uzavřela žalovaná na prostory sloužící podnikání č. 19, nacházející se v xxx podlaží budovy na adrese xxx xxx, xxx, a to z důvodu vymezených v § 2208 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „o. z."). Námitky proti výpovědi byly žalobkyněmi uplatněny v zákonem stanovené jednoměsíční lhůtě od doručení výpovědi v souladu s § 2314 odst. 1 o. z., tudíž jejich nárok na přezkoumání oprávněnosti výpovědi soudem je dle citovaného ustanovení občanského zákoníku zachován.

3. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že důvodem výpovědi nájemního vztahu z nájemní smlouvy byla pro žalovanou zejména skutečnost, že předmětné prostory se staly z důvodů rozporů s hygienickými a stavebními předpisy nezpůsobilými k výkonu podnikatelské činnosti žalované, jež vyplynula z výpisu z obchodního rejstříku žalované, jímž byl jednak výroba, obchod, služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského rejstříku, jednak provozování cestovní kanceláře. Dalším důvodem výpovědi spatřovala žalovaná v jednání žalobkyň, když žalované byl za trvání nájemního vztahu znemožněn vstup do předmětných prostor po výměně zámků od pronajatých prostor. Při uzavření nájemní smlouvy si žalobkyně vymínily v jejím čl. 2.2 ujednání, jež znemožňovalo uplatnění snížení nájemného z důvodu dlouhodobého výskytu vlhkosti obvodového zdiva. Nicméně, současně byla v citovaném článku založena povinnost žalobkyň jako pronajímatelů v případě výskytu vlhkosti ve větším rozsahu, než bylo v minulých letech běžné, aby se na jejím odstranění či minimalizaci podílely. Současně nemohlo dojít k platnému vzdání se práva žalované na uplatnění vad předmětu nájmu, jak se žalobkyně pokouší tvrdit. Vlhkost obvodového zdiva jim byla známa již od roku 2002, tudíž je s podivem, že k jeho sanaci nepřistoupily v posledních 18 letech.

4. Soud I. stupně po provedeném dokazování vzal za prokázaný skutkový stav věci tak, jak podrobně popsán v odstavci 3 odůvodnění napadeného rozsudku. Na jeho základě věc po právní stránce posoudil podle ustanovení § 2314 odst. 1, 2 a 3, § 2207, § 2208 odst. 1 a 3 a § 2205 písm. b) o. z., a shledal žalobu důvodnou, když vzhledem k provedeným důkazům k využitelnosti předmětného prostoru byl důvod spočívající v jeho neužívatelnosti ke sjednanému účelu neopodstatněný vzhledem k výpovědi nájmu žalovanou bez výpovědní doby dle § 2208 odst. 1o. z., neboť na vadu v podobě vlhkosti a s tím souvisejících problémů byla žalovaná upozorněna v nájemní smlouvě č. 19/2016 a i v nájemní smlouvě ze dne 23. 5. 2007, tudíž věděla o ní nejpozději od r. 2002, kdy předmětný prostor již užívala. Akceptovala stav předmětného prostoru i po více než 15-ti letém užívání, navíc se zavázala k opravám, které měly vlhkost a s ní spojené problémy odstranit, tj. k odstranění vad předmětného prostoru, o nichž žalovaná od samého počátku věděla. Opravy hradily žalobkyně. Žalovaná se v nájemní smlouvě zavázala k užívání předmětného prostoru č. 19 způsobem, aby nedocházelo k nadměrnému výskytu vlhkosti a s tím spojených důsledků. Uvedenou vadu žalovaná nikdy nevytýkala, ačkoliv o ní od počátku věděla, resp. musela vědět, s uvedenou argumentací účelově přichází prokazatelně teprve po několika letech vědomí o výskytu této vady předmětného prostoru, ve zjevné časové návaznosti na zajištění jiných obchodních

prostor i přes vázanost nájemní smlouvou č. 19/2016, tj. právo podle § 2208 odst. 1 o. z. v podobě práva výpovědi bez výpovědní doby žalovaná uplatnila s přinejmenším několikaletým zpožděním od okamžiku, kdy toto právo mohla uplatnit včas, bez ohledu na zjevnou nedůvodnost jeho uplatnění, neboť o vadě věděla od počátku, a navíc se zavázala k jejímu odstranění, z čehož plyne zjevná obstrukce a účelovost jednání žalované. Důvody žalované shledal soud I. stupně za účelové za situace, kdy předmětný prostor žalovaná dále podnajímala, ačkoliv byl podle ní neužívatelný. Rovněž důvod výpovědi spočívající v neužívatelnosti předmětných prostor v důsledku jejich vad hodnotil jako účelový. V řízení žalovaná neunesla důkazní břemeno ohledně tvrzení, že nemohla předmětný prostor užívat v důsledku výměny zámku k předmětnému prostoru žalobkyněmi, ačkoliv žalobkyně stále tvrdily a prokázaly, že nájemní smlouva č. 19/2016 stále trvala, a to až do konce sjednané doby nájmu, tj. do 15. 9. 2019, tudíž žalované v užívání předmětných nebytových prostor nebránily. Naopak v řízení bylo prokázáno, že předčasného ukončení nájemním smlouvy č. 19/2016 se domáhala žalovaná, což vyplynulo i z písemných námitek ze dne 6. 6. 2019, ve kterých žalobkyně žalované sdělily, že uvedené jednání zásadně odmítají a obvinění ze strany žalované považují za nehorázné, neboť nemají od předmětného prostoru klíče a nemají tak k předmětnému prostoru vůbec přístup, neboť klíče, jež jim žalovaná ke konci roku 2018 zaslala, nepasovaly do zámků k předmětnému nebytovému prostoru, navíc následně podnajala třetí osobě nebytový prostor č. 18 (správně 19 – pozn. odvolacího soudu), jehož nájem byl žalovanou již ukončen, z uvedeného bylo lze usuzovat, že i po ukončení nájmu nebytového prostoru č. 18 (správně 19 – pozn. odvolacího soudu), si žalovaná ponechala k uvedenému nebytovému prostoru přístup. Pokud zámky k předmětnému prostoru vyměnila třetí osoba, jíž předmětný prostor žalovaná i přes výslovný zákaz žalobkyň podnajala, měla žalované přístup do předmětného prostoru zajistit třetí osoba, případně si jej zjedná žalovaná sama na své náklady, v čemž žalobkyně žalované nijak nebrání. Jak soud I. stupně zjistil z dokazování, žalobkyně žalované v užívání předmětného prostoru v rozhodné době nijak nebránily, přičemž žalovaná si mohla zjednat do prostor přístup, pokud již k nim neměla klíče, proti čemuž žalobkyně ničeho nenamítaly, což však nebylo v zájmu žalované, neboť po celou dobu usilovala o předčasné ukončení nájmu předmětného prostoru. Soud I. stupně proto rozhodl se zřetelem ke shora uvedeným skutečnostem tak, že žalobě jako důvodné vyhověl, když v řízení bylo prokázáno, že nebyly splněny podmínky pro výpověď nájemní smlouvy bez výpovědní doby, když výpovědní důvod byl uplatněn z pohledu soudu opožděně. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

5. Žalovaná napadla rozsudek včasným odvoláním, které následně doplnila, a soudu I. stupně v něm vytýká nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné právní posouzení. Akcentuje, že ze strany žalobkyň mělo být po celou dobu nájemního vztahu zajištěno, že prostory zůstanou zdravotně nezávadné. Zdravotní závadnost spočívala v masivním nárůstu plísní, koncentrace plísní v nebytových prostorech podle odborného měření Zdravotním ústavem převyšovala 3 700 KTJ/m3, když hygienický limit koncentrace plísní v pobytových místnostech daný vyhláškou ministerstva zdravotnictví č. 6/2003 Sb., kterou se stanoví hygienické limity chemických, fyzikálních a biologických ukazatelů pro vnitřní prostředí pobytových místností některých staveb, nesmí přesáhnout hodnotu 500 KTJ/m3. Vytýká soudu I. stupně, že zcela zaměnil příčinu a následek vzniku vad na předmětu nájmu a nesprávně zjistil časovou osu při jednání žalované ve vztahu k žalobkyním, když v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná v době uzavření nájemní smlouvy věděla, že v předmětných prostorách je taková koncentrace plísní, která několikanásobně převyšuje stanovené hodnoty. Nezabýval se primární příčinou vzniku plísní v prostorech. Akcentuje, že soud I. stupně v rozsudku zaměňuje pojmy vlhkost a plíseň. Ve vypovězené nájemní smlouvě se o jakémkoliv výskytu plísní v pronajímaných prostorech nehovoří. Soudem I. stupně aplikované ust. § 2207 o. z. je v tomto případě nesprávné. Žalobkyně jako pronajímatelky neodstranily závady, které za trvání nájemního vztahu vznikly a objektivně bránily žalované v pokojném užívání pronajatých prostor. Odmítl-li soud prvního stupně výpověď na základě tvrzení, že žalované stav prostor nevadil od roku 2002, je takový názor nutné odmítnout. Stav nemovitosti nelze obecně „zafixovat“ do konkrétního data, když v čase mění. Nebyl proveden

žádný důkaz, který by byl schopen zpochybnit odborné měření Zdravotního ústavu a prokázat, že v rozhodné době byly předmětné prostory zdravotně způsobilé k provozování kanceláří. Předmětné prostory před provedenou prohlídkou (stavebním úřadem) nebyly více jak 9 měsíců obývané. Stav prostorů se mohl za tuto dobu změnit, když v nich na denní bázi nepracovalo cca 30 zaměstnanců, jako tomu bylo za žalované. Přes sebelepší rekonstrukci vnitřních prostor nebylo možné očekávat, že dojde k odstranění vlhkosti. Pokud došlo u předmětného prostoru k podnájmu, tak poukazuje na to, že společnost Luxury Brand Management, a.s., využívala tyto prostory na základě krátkodobé výpomoci, zejména pro uskladnění svého zboží, využití prostor bylo zcela odlišné. Nájem nebytových prostor č. 18 byl ukončen v září 2018 dohodou mezi účastnicemi. Označila jako nesprávný závěr soudu I. stupně, že žalobkyně nebránily žalované ve vstupu do pronajatých prostor č. 19, ačkoliv žalobkyně za trvání nájemního vztahu přihlásily odběr médií na svoji osobu. Na základě uvedených skutečností tak vzniklo právo na vypovězení nájemní smlouvy uzavřené na dobu určitou. Nesouhlasí ani s nákladovým výrokem s námitkou, že ústní jednání dne 25.8.2020 nepřesáhlo dvě hodiny. Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu projednání, anebo aby jeho změnou byla žaloba zamítnuta.

6. Žalobkyně ve svém písemném vyjádření k odvolání uvedly, že z vyjádření Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem k stavu plísní ze dne 14.6.2018, se nepodává, že by se mělo týkat právě předmětného nebytového prostoru. To je podpořeno tím, že na sporu nezúčastněný subjekt - správní orgán, a to Úřad městské části xxx, Stavební úřad, vykonal dne 17.9.2019 kontrolní prohlídku (místní šetření), a jakékoliv známky výskytu plísní vizuálním pohledem nezjistil. Poukazuje-li tu žalovaná na časový odstup, pak od doby jejího odchodu, resp. odchodu osoby, které nebytový prostor přes zákaz žalobkyň podnajala, byly prostory uzavřené, nevětrané, a nikdo do nich nevstoupil. Zpřístupněny byly až zámečníkem bezprostředně před zahájením šetření stavebního úřadu. Pokud by šlo o vadu předmětného prostoru, za kterou odpovídají žalobkyně, jako že tomu výsledky dokazování ani zdánlivě nenasvědčují, byla tato vada uplatněna opožděně ve smyslu ust. § 2208 odst. 3) o. z., čímž zaniká i právo vypovědět nájem bez výpovědní doby podle § 2208 odst.1 o.z., a to uplynutím 6 měsíců ode dne, kdy vadu nájemce zjistil nebo měl zjistit, namítne-li pronajímatel její opožděné uplatnění. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná o vlhkosti věděla dlouhodobě, již od roku 2002, a i kdyby vada byla vztažena ke zprávě Zdravotního ústavu UNL, jíž se žalovaná dovolává, bylo prokázáno, že jde o zprávu ze 14.6.2018, tedy i pro tento nejzazší případ (uvažovaný ve prospěch žalované) bylo prokázáno, že k uplatnění práva nájem vypovědět bez výpovědní doby došlo po uplynutí 6 měsíční lhůty od okamžiku, kdy žalovaná vadu zjistila nebo zjistit měla, a žalobkyně se z procesní opatrnosti opožděného uplatnění tohoto práva ze strany žalované před nalézacím soudem dovolaly, byť primárně jejich procesní obrana stojí na tom, že nejde o vady (lépe řečeno vlastnosti) předmětného prostoru, za něž by měly odpovídat. Nemá opodstatnění odvolací námitka, že soud I. stupně nesprávně aplikoval ust. § 2207 o.z. ve vztahu k polemikám žalované mezi příčinnou a následkem. Pokud byla žalovaná seznámena s příčinou, za kterou „vlhkost“ sama označuje, musela si být vědoma i možných následků, tj. případného výskytu plísní při nevhodném způsobu užívání. Mimo to, pokud žalovaná poukazuje na masivní nárůst plísní, potom jestliže to je již pravda, musela takovým následkem být i jiný příčina než jen vlhkost zdiva, s níž byla žalovaná seznámena. Jedinou takovou v úvahu příčinou pak mohlo být pouze nevhodné užívání dotčeného prostoru žalovanou, přičemž je prokázáno nájemní smlouvou, že v jejím odst. 2.2. žalovaná prohlásila, že je podrobně seznámena s předmětem nájmu a jeho stavem, a že tento vyhovuje sjednanému účelu užívání, kdy současně v témže ustanovení prohlásila, že si je vědoma lokální vlhkosti obvodového zdiva způsobené zejména polohou prostoru pod úrovní okolního terénu, kdy současně bylo tímto ustanovením sjednáno, že z tohoto důvodu nemůže být žalovanou požadována sleva z nájmu, a současně bylo v tomto ustanovení uvedeno, že žalovaná si je vědoma skutečnosti, že vlhkost v nebytovém prostoru ovlivňuje provoz žalované a její chování a proto se žalovaná tímto ustanovením zavázala, že se bude snažit aktivně zabraňovat vzniku a rozšiřování vlhkosti v nebytovém prostor. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně bránily žalované v užívání předmětných prostor. Nelze to dovozovat z toho, že přehlásili odběr

médií (elektřiny a zemního plynu) na svou osobu. Žalobkyně navrhly, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a uložil žalované povinnost nahradit jim náklady odvolacího řízení.

7. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a podané odvolání neshledal opodstatněným.

8. Podle § 2208 odst. 1 o. z. nájemce má právo vypovědět nájem bez výpovědní doby pouze tehdy, ztěžuje-li vada zásadním způsobem užívání, nebo znemožňuje-li užívání zcela. Podle § 2208 odst. 3 o. z. neuplatní-li nájemce právo podle odstavce 1 do 6 měsíců ode dne, kdy vadu zjistil nebo mohl zjistit, soud mu je nepřizná, namítne-li pronajímatel jeho opožděné uplatnění.

9. Soud I. stupně zjistil skutkový stav věci způsobem odpovídajícím provedeným důkazům a věc také beze zbytku posoudil správně po stránce právní. Odvolací soud se v plném rozsahu ztotožňuje s odstavcem 6 odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud jde o odvolací námitky ve vztahu k vyjádření Zdravotního ústavu, už soud I. stupně vysvětlil, že to ani není významné, když podstatná je výpověď samotná bez udání důvodu ve vztahu k tomu, co bylo mezi účastníky ujednáno. Dospěl ke správnému závěru, že vzhledem k provedeným důkazům k využitelnosti předmětného prostoru byl důvod spočívající v jeho neuživatelnosti ke sjednanému účelu neopodstatněný vzhledem k výpovědi nájmu žalovanou bez výpovědní doby dle § 2208 odst. 1 o. z., neboť na vadu v podobě vlhkosti a s tím souvisejících problémů byla žalovaná upozorněna v nájemní smlouvě č. 19/2016 a i v nájemní smlouvě ze dne 23. 5. 2007, tudíž věděla o ní nejpozději od r. 2002, kdy předmětný prostor již užívala, přičemž uvedený stav žalovaná zpochybnila až v prosinci 2018, když již měla ujednán nájem nových obchodních prostor. Krom toho závěry vyjádření Zdravotní ústavu byly vyvráceny správním orgánem (Úřadem městské části xxx) tím, že stavební úřad vykonal dne 17.9.2019 kontrolní prohlídku (místní šetření), a jakékoliv známky výskytu plísní vizuálním pohledem nezjistil, jak na to žalobkyně správně poukázaly. Přitom úvahy žalované o posunech na časové ose jsou zcela nepřiléhavé. Odvolací soud tak spolu se soudem I. stupně uzavírá, že výpovědní důvod podle § 2208 odst. 1 o. z. pro výpověď bez výpovědní doby nebyl dán, to vše s přihlédnutím k tomu, že podle § 2207 o.z. platí, že pronajímatel neodpovídá za vady, o kterých v době uzavření nájemní smlouvy strany věděly, a které nebrání užívání věci. Bylo-li tvrzeno žalovanou, že bylo zakázáno užívání prostor, tak odvolací soud má za to, že z uvedených listin citovaných na str. 6 v rámci odstavce 3 odůvodnění napadeného rozsudku souvisejících zejména s prohlídkou stavebního úřadu provedenou dne 17.9.2019 to neplyne, byť tam byla uložena určitá opatření. Přitom nelze přehlédnout ani zjištění, že žalovaná podnajala předmětný prostor i přes výslovný zákaz žalobkyň třetí osobě, přestože v prosinci 2018 klamavě deklarovala předání klíčů od něho, když klíče nepasovaly do zámků, takže si je poté ponechala. Měla tak nadále v dispozici klíče k předmětnému nebytovému prostoru č. 19 (soudem I. stupně v odůvodnění omylem označenému jako č. 18). Nebyl tak naplněn ani druhý důvod výpovědi – znemožnění přístupu k předmětnému prostoru. K tomu dále soud I. stupně správně uzavřel, že v řízení žalovaná neunesla důkazní břemeno ohledně tvrzení, že nemohla předmětný prostor užívat v důsledku výměny zámku k předmětnému prostoru žalobkyněmi, ačkoliv žalobkyně tvrdily a prokázaly, že nájemní smlouva č. 19/2016 nadále trvala, a to až do konce sjednané doby nájmu, tj. do 15. 9. 2019, tudíž žalované v užívání předmětných nebytových prostor nebránily, to vše s poukazem na důvody již výše zmíněné a v odstavci 6 odůvodnění napadeného rozsudku dále rozvedené. Konečně za bránění v užívání předmětného prostoru nelze již z podstaty věci považovat ani žalovanou namítaný převod medií na žalobkyně.

10. Ve světle uvedeného odvolací soud postupem dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně včetně správného výroku nákladového s výhradou jejich výše, když v tomto směru shledal důvodnou námitku, že ústní jednání dne 25.8.2020 vskutku trvalo od 10:30 do 12:28 hod, tedy méně než dvě hodiny, takže bylo třeba z jinak správného výpočtu nákladů provedených soudem I. stupně vypustit jeden úkon právní služby, což při konečném opětovném přepočtu dle jinak

správného algoritmu soudem I. stupně použitého v odstavci 8 napadeného rozsudku dalo konečnou částku 25 812 Kč.

11. V odvolacím řízení zcela úspěšným žalobkyním náleží dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. náhrada nákladů odvolacího řízení sestávající ze dvou úkonů právní služby advokáta za vyjádření k odvolání a účast při jednání odvolacího soudu se dvěma režijními paušály ve stejné výši za úkon i paušál jako před soudem I. stupně s 21% DPH, vše spolu 6 050 Kč.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku **je dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku II tohoto rozsudku **dovolání přípustné není.**

Praha 19. ledna 2021

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu